

Mál nr. 334/2015
M og
vátryggingafélagið V v/ slysatryggingu launþega X.

Slysaugtak vátryggingaréttar og tjónstilkynningarfrestur skv. 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 vegna líkamstjóns 13. mars 2013.

Gögn.

1. Málskot móttakið 8. september 2015 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 22. september 2015 ásamt bréfi V dags. 23. mars 2015 til lögmanns M og ódagsett læknisvottorð V.

Málsatvik.

Í tjónstilkynningu X til V kemur fram eftirfarandi lýsing á tjónsatviki: „*Hinn slasaði var að vinna við mótauppslátt, setti kúbein undir mótafleka og tók í það til að spenna flekann upp til að rétta hann, þá kemur slinkur á flekann sem rykkir í kúbeinið og þar með í hinn slasaða og rífur taugavefi.*“ Í lýsingu M sjálfs í annarri tjónstilkynningu segir: „*[M] var að vinna við nýbyggingu að Skipalóni 5, Hafnarfirði, hélt í kúbein, var að spenna fleka, þegar kúbeinið rann skyndilega til og slinkur kom á hægri öxl með þeim afleiðingum að hann slasaðist illa.*“

M telur að hann eigi rétt á bótum úr slysatryggingu launþega hjá V annars vegar þar sem hann hafi orðið fyrir slysi í skilningi vátryggingarskilmála og hins vegar að tilkynnt hafi verið um það slys innan árs frá því hann vissi um atvik sem krafa hans er reist á, sbr. 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004. M vísar til lýsingar á tjónsatviki um þann slynk sem kom á flekann sem hann var að vinna við. Það hafi verið sá utanaðkomandi atburður sem slysaugtak vátryggingaréttar gerir ráð fyrir. M vísar einnig til lýsingar vitnis af atburðinum og að kraninn, sem flekinn sem M var að vinna við, hafi verið í ytrustu stöðu og lítið þurft til að hann hreyfðist. Einnig vísar M til dómaframkvæmdar Hæstaréttar Íslands varðandi túlkun hugtaksins sem hafi verið á þá leið að ætla megi að líkamstjón megi rekja til utanaðkomandi atburðar nema sýnt sé að það sé vegna innra ástands tjónþola. Einnig telur M að hann hafi ekki haft upplýsingar um atvik sem krafa hans er reist á fyrr en um ári eftir slysið, þegar honum varð ljóst að einkenni voru ekki gengin tilbaka. Niðurstaða taugaleiðniþrófs hefði verið túlkuð þannig að yfirgnæfandi líkur væru á fullum bata og hafi því árstjónstilkynningarfrestur því ekki getað byrjað að líða strax í lok árs 2013 eins og V haldi fram heldur í fyrsta lagi í mars 2014.

V telur að líkamstjón M megi fyrst og fremst rekja til ofreynslu og/eða rangrar beitingar líkama en ekki til utanaðkomandi atviks. Það að fleki sem M var að vinna við sé á hreyfingu sé eitthvað sem M hefði mátt búast við og því ekki hægt að leggja það til grundvallar sem utanaðkomandi atburð. Einnig vísar V til fyrstu lýsingar vitnis á því að ekkert utanaðkomandi hefði komið til heldur hafi M ofreynt sig. V vísar einnig til þess að M hafi ekki tilkynnt um líkamstjón sitt innan árstilkynningarfrests 22. gr. vátryggingarskilmála og 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga. V telur að slíkur ársfresturinn hafi byrjað að líða í desember 2013, en þá hafi niðurstöður legið fyrir úr taugaleiðniþrófi, þar sem M hafi verið greindur með merki um „winged scapula“ og merki um lömunaereinkenni. Þó taldar hafi verið 80% líkur á bata hafi staðið eftir 20% líkur á að ekki næðist bati og við slíkar upplýsingar hafi M mátt vera ljós atvik sem krafa hans er reist á. V telur því að fresturinn hafi verið liðinn þegar M tilkynnti um tjón sitt í janúar 2015.

Álit.

Ekki verður annað ráðið en að M geri kröfu um bætur fyrir varanlega örorku úr slysatryggingu launþega hjá V. Í gr. 1.2. er gildissvið vátryggingarinnar tilgreint. Þar kemur fram að hún nái til skyndilegra, utanaðkomandi atburða sem valda meiðslum á líkama vátryggðs og gerast sannanlega

án vilja hans. Sambærilegt gildissvið er í flestum slysatryggingum hér á landi og hefur verið vísað til hennar sem slyshugtaks vátryggingaréttar. Við túlkun á því hvort líkamstjón M megi rekja til utanaðkomandi atburðar verður að líta til lýsingar sem kemur fram í tjónstilkynningum sem og hvernig umrætt hugtak hefur verið túlkað í nýjustu dómum Hæstaréttar. Þegar litið er til lýsingar M og eðli þess verks sem hann var að vinna við verður ekki séð að röksemdir um ofreynslu eða ranga líkamsbeitingu M, þannig að líkamstjónið megi rekja til innra ástands M, hafi næga stoð í gögnum málsins. Verður því lagt til grundvallar að líkamstjón M sé hægt að rekja til utanaðkomandi atburðar og falli undir gildissvið vátryggingarinnar, sbr. nýleg dómafordæmi Hæstaréttar varðandi túlkun umrædds hugtaks.

Verður því að taka afstöðu til þess hvort tilkynning M um mögulegt tjón sitt vegna varanlegrar örorku hafi komið fram innan árs frá því að hann vissi um atvik sem krafa hans er reist á. Ljóst er af læknisfræðilegum gögnum málsins að M fékk upplýsingar úr taugaleiðniþrófi í desember 2013 sem fólu í sér einhvers konar læknisfræðilega greiningu á ástandi hans. Þegar metið er hvort M hafi þá mátt vera ljós atvik sem krafa hans er reist á verður hins vegar að líta til þess að læknisfræðileg gögn málsins staðfesta einnig að M voru gefnar um 80% líkur á fullum bata. Verður að ætla einhvern tíma eftir það til þess að M séu fyrrnefnd atvik ljós. Slíkt svigrúm nær fram yfir 23. janúar 2014 og verður því ekki talið að títtnefndur ársfrestur hafi verið liðinn 23. janúar 2015, þegar M tilkynnti um tjón sitt til V. Telst M því eiga rétt á bótum úr slysatryggingu launþega hjá V.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr slysatryggingu launþega X hjá V.

Reykjavík 27. október 2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.